Sbírka soudních rozhodnutí

ROZSUDEK TRIBUNÁLU (druhého rozšířeného senátu)

13. prosince 2017 *

„Hospodářská a měnová politika – Obezřetnostní dohled nad úvěrovými institucemi – Článek 4 odst. 3 nařízení (EU) č. 1024/2013 – Obezřetnostní dohled na konsolidovaném základě – Dohlížená skupina – Instituce trvale přidružené k ústřednímu subjektu – Článek 2 odst. 21 písm. c) nařízení (EU) č. 468/2014 – Článek 10 nařízení (EU) č. 575/2013 – Kapitálové požadavky – Článek 16 odst. 1 písm. c) a odst. 2 písm. a) nařízení č. 1024/2013“

Ve věci T-52/16,

Crédit mutuel Arkéa, se sídlem v Relecq Kerhuon (Francie), zastoupené H. Savoiem a P. Melem, advokáty,

žalobkyně,

proti

Evropské centrální bance (ECB), zastoupené K. Lackhoffem, R. Baxem a C. Olivier, jako zmocněnci, ve spolupráci s M. Pittiem, advokátem,

žalované,

podporované

Evropskou komisí, zastoupenou V. Di Buccim a K.-P. Wojcikem, jako zmocněnci,

vedlejší účastnicí,

jejímž předmětem je návrh založený na článku 263 SFEU a znějící na zrušení rozhodnutí ECB ze dne 4. prosince 2015, ECB/SSM/2015 – 9695000CG 7B84NLR5984/40, kterým se stanoví obezřetnostní požadavky na skupinu Crédit Mutuel,

TRIBUNÁL (druhý rozšířený senát),

ve složení M. Prek (zpravodaj), předseda, E. Buttigieg, F. Schalin, B. Berke a J. Costeira, soudci,

vedoucí soudní kanceláře: S. Spyropoulos, rada,

s přihlédnutím k písemné části řízení a po jednání konaném dne 6. června 2017,

vydává tento

* Jednací jazyk: francouzština.

Rozsudek

I. Skutečnosti předcházející sporu

1 Crédit mutuel je necentralizovanou bankovní skupinou, která se skládá ze sítě místních družstevních záložen se statusem družstevních společností. Každá místní družstevní záložna v rámci Crédit mutuel musí být členem regionální federace a každá federace musí být členem národní konfederace Crédit mutuel (CNCM), což je ústřední subjekt celé sítě ve smyslu článků L.511–30 a L.511–31 code monétaire et financier français (francouzský měnový a finanční zákoník, dále jen „CMF“). Na vnitrostátní úrovni spadá pod Crédit mutuel mimo jiné Caisse centrale du Crédit mutuel (Centrální záložna Crédit mutuel, dále jen „CCCM“), která je úvěrovou družstevní akciovou společností s proměnným základním kapitálem, má povolení působit jako úvěrová instituce a je vlastněná členy sítě.

2 Žalobkyně Crédit mutuel Arkéa je úvěrovou družstevní akciovou společností s proměnným základním kapitálem, která má povolení působit jako úvěrová instituce. Vznikla v roce 2002 sloučením několika regionálních federací úvěrových družstev. Jiné federace se spojily a vytvořily skupinu CM11–CIC, další federace pak zůstaly autonomními.

3 Dopisem ze dne 19. září 2014 informovala žalobkyně Evropskou centrální banku (ECB) o své analýze, z níž plyne, že nemůže podléhat obezřetnostnímu dohledu ze strany ECB prostřednictvím CNCM. Dopisem ze dne 10. listopadu 2014 ECB uvedla, že se obrátí na příslušné francouzské orgány.

4 Dne 19. prosince 2014 ECB oznámila CNCM návrh rozhodnutí, které stanoví obezřetnostní požadavky na skupinu Crédit mutuel, požádala ji o to, aby byl návrh sdělen subjektům, které jsou členem této skupiny, a poskytla jí lhůtu k tomu, aby všechny subjekty mohly předložit připomínky. Dne 16. ledna 2015 žalobkyně sdělila ECB své připomínky. Dne 30. ledna 2015 se CNCM vyjádřila k připomínkám žalobkyně.

5 Dne 19. února 2015 ECB oznámila CNCM pozměněný návrh rozhodnutí, který stanoví obezřetnostní požadavky na skupinu Crédit mutuel i všechny subjekty, které do této skupiny patří, požádala ji o to, aby byl pozměněný návrh sdělen těmto subjektům, a poskytla jí lhůtu k tomu, aby tyto subjekty mohly předložit připomínky. Dne 27. března 2015 předložila žalobkyně připomínky.

6 Dne 17. června 2015 ECB přijala rozhodnutí, kterým se stanoví obezřetnostní požadavky na skupinu Crédit mutuel, v němž zdůraznila, že bude orgánem obezřetnostního dohledu na konsolidovaném základě nad CNCM a příslušným orgánem pro dohled nad subjekty vyjmenovanými v tomto rozhodnutí, mezi nimiž byla i žalobkyně (bod odůvodnění 1). V článku 2 odst. 1 tohoto rozhodnutí bylo uvedeno, že CNCM musí dbát na to, aby skupina Crédit mutuel nepřetržitě splňovala požadavky stanovené v příloze I. Z článku 2 odst. 3 tohoto rozhodnutí vyplynulo, že žalobkyně musí nepřetržitě splňovat požadavky uvedené v příloze II-2, na základě nichž byl stanoven poměr kmenového kapitálu tier 1 (dále jen „kmenový kapitál ‚CET 1‘ “) ve výši 11 %.

7 Dne 17. července 2015 požádala žalobkyně o přezkum podle čl. 24 nařízení Rady (EU) č. 1024/2013 ze dne 15. října 2013, kterým se Evropské centrální bance svěřují zvláštní úkoly týkající se politik, které se vztahují k obezřetnostnímu dohledu nad úvěrovými institucemi (Úř. věst. 2013, L 287, s. 63, dále jen „základní nařízení“), ve spojení s článkem 7 rozhodnutí ECB 2014/360/EU ze dne 14. dubna 2014 o zřízení správní revizní komise a pravidlech jejího fungování (Úř. věst. 2014, L 175, s. 47). Dne 31. srpna 2015 se konalo jednání před správní revizní komisí (dále jen „revizní komise“).

8 Dne 14. září 2015 revizní komise vydala stanovisko, podle něhož je rozhodnutí ECB právoplatné. V něm v podstatě zdůraznila, že námitky vznesené žalobkyní proti rozhodnutí ze dne 17. června 2015 mohou být rozděleny do tří kategorií, a napadla možnost použití konsolidovaného

obezřetnostního dohledu nad skupinou Crédit mutuel prostřednictvím CNCM z toho důvodu, že CNCM není úvěrovou institucí (první námitka), dále namítala neexistenci „skupiny Crédit mutuel“ (druhá námitka) a zpochybnila rozhodnutí ECB zvýšit požadavky na poměr kmenového kapitálu „CET 1“ z 8 % na 11 % (třetí námitka).

9 Co se týče první námitky, revizní komise předně připomněla, že ECB v rozhodnutí ze dne 1. září 2014 učinila závěr, že skupina Crédit mutuel představuje významnou skupinu podléhající obezřetnostnímu dohledu, a při té příležitosti poukázala na to, že žalobkyně je členským subjektem této skupiny a CNCM představuje nejvyšší úroveň konsolidace. Zadruhé uvedla, že pojem „ústřední subjekt“, který je uvedený v čl. 2 odst. 21 písm. c) nařízení ECB (EU) č. 468/2014 ze dne 16. dubna 2014, kterým se stanoví rámec spolupráce ECB s vnitrostátními příslušnými orgány a vnitrostátními pověřenými orgány v rámci SSM (Úř. věst. 2014, L 141, s. 1, dále jen „nařízení o rámci SSM“), a v článku 10 nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 575/2013 ze dne 26. června 2013 o obezřetnostních požadavcích na úvěrové instituce a investiční podniky a o změně nařízení (EU) č. 648/2012 (Úř. věst. 2013, L 176, s. 1, v opraveném znění Úř. věst. 2013, L 208, s. 68 a Úř. věst. 2013, L 321, s. 6), není v unijním právu definován a není stanoveno, že ústřední subjekt musí být úvěrovou institucí, přičemž na podporu tohoto výkladu odkázala na pokyny Evropského výboru orgánů bankovního dohledu (CEBS) ze dne 18. listopadu 2010 (dále jen „pokyny CEBS“), jakož i na čl. 4 odst. 1 písm. g) základního nařízení. Zatřetí revizní komise uvedla, že k tomu, aby ECB mohla provádět obezřetnostní dohled na konsolidovaném základě, není nutné, aby disponovala úplným arzenálem dohledových a sankčních pravomocí ve vztahu k mateřské společnosti skupiny. Začtvrté komise připomněla, že před přenesením této pravomoci na ECB prováděl obezřetnostní dohled nad konsolidovanou skupinou Crédit mutuel příslušný francouzský orgán, konkrétně autorité de contrôle prudentiel et de résolution (orgán pro obezřetnostní dohled a řešení krizových situací, „ACPR“), a to prostřednictvím CNCM.

10 Co se týče druhé námitky, revizní komise došla k závěru, že skupina Crédit mutuel splňuje podmínky uvedené v čl. 10 odst. 1 nařízení č. 575/2013, na nějž odkazuje čl. 2 odst. 21 písm. c) nařízení o rámci SSM. Zaprvé revizní komise usoudila, že způsob sdružování v rámci CNCM nebrání existenci mechanismu společných a nerozdílných závazků mezi přidruženými institucemi. Zadruhé uvedla, že účetnictví skupiny Crédit mutuel bylo ve svém celku sestaveno na konsolidovaném základě. Zatřetí shledala, že ECB oprávněně vycházela z toho, že CNCM má pravomoc vydávat pokyny řídícím orgánům přidružených institucí.

11 Co se týče třetí námitky, revizní komise usoudila, že při hodnocení úrovně požadavků na kmenový kapitál „CET 1“ žalobkyně se ECB nedopustila zjevně nesprávného posouzení a že hodnocení nebylo nepřiměřené. V tomto ohledu revizní komise zdůraznila přetrvávající neshody mezi žalobkyní a CNCM svědčící o problémech v řízení, které by mohly vést k dalším rizikům.

12 Dne 5. října 2015 přijala ECB rozhodnutí ECB/SSM/2015 – 9695000CG 7B84NLR5984/28, kterým se stanoví obezřetnostní požadavky na skupinu Crédit mutuel (dále jen „napadené rozhodnutí“), které za použití čl. 24 odst. 7 základního nařízení zrušilo a nahradilo rozhodnutí ze dne 17. června 2015; jeho obsah však byl zachován.

13 Dne 9. října 2015 přijala ECB návrh rozhodnutí, ke kterému měla žalobkyně možnost předložit své připomínky.

14 Dne 4. prosince 2015 ECB přijala rozhodnutí ECB/SSM/2015 – 9695000CG 7B84NLR5984/40 (dále jen „napadené rozhodnutí“), kterým se stanoví nové obezřetnostní požadavky na skupinu Crédit Mutuel a na subjekty, které ji tvoří. Bod 1 napadeného rozhodnutí se týká obezřetnostních požadavků na skupinu Crédit Mutuel na konsolidovaném základě a bod 3 obsahuje požadavky týkající se žalobkyně. V tomto posledním bodě ECB stanovila požadavky na kapitál „CET 1“ žalobkyně na 10,75 %.

II. Řízení a návrhová žádání účastníků řízení

15 Návrhem došlým soudní kanceláři Tribunálu dne 3. února 2016 podala žalobkyně projednávanou žalobu.

16 Podáním došlým kanceláři Tribunálu dne 21. března 2016 podala Evropská komise návrh na vstup do řízení jako vedlejší účastnice na podporu návrhových žádání ECB.

17 Rozhodnutím ze dne 8. června 2016 vyhověl předseda čtvrtého senátu Tribunálu návrhu Komise na vstup do řízení jako vedlejší účastnice na podporu návrhových žádání ECB.

18 Dne 20. července 2016 předložila Komise svůj spis vedlejšího účastníka.

19 Vzhledem k tomu, že došlo ke změně ve složení senátů Tribunálu, byl soudce zpravodaj přidělen ke druhému senátu, kterému byla v důsledku toho přidělena projednávaná věc.

20 Dne 3. dubna 2017 požádal Tribunál v rámci organizačních procesních opatření, upravených článkem 89 jednacího řádu Tribunálu, ECB, aby předložila některé dokumenty. ECB této žádosti ve stanovené lhůtě vyhověla.

21 Na návrh druhého senátu Tribunálu rozhodl Tribunál podle článku 28 jednacího řádu předat věc rozšířenému senátu.

22 Na návrh soudce zpravodaje rozhodl Tribunál (devátý rozšířený senát) o zahájení ústní části řízení.

23 Řeči účastníků řízení a jejich odpovědi na otázky Tribunálu byly vyslechnuty na jednání konaném dne 6. června 2017.

24 Žalobkyně navrhuje, aby Tribunál zrušil napadené rozhodnutí.

25 ECB a Komise navrhují, aby Tribunál:

– žalobu zamítl;

– uložil žalobkyni náhradu nákladů řízení.

III. Právní otázky

A. K přípustnosti žaloby

26 ECB zpochybňuje přípustnost žaloby, aniž formálně vznáší námitku nepřípustnosti ve smyslu článku 130 jednacího řádu. V tomto ohledu ECB zaprvé uvádí, že plnou moc k podání této žaloby udělil předseda správní rady žalobkyně, který nemá podle francouzského práva pravomoc za ni jednat, zadruhé tvrdí, že žalobkyně nemá aktivní legitimaci k podání žaloby proti napadenému rozhodnutí až na výjimky vyplývající z jeho bodu 3, a zatřetí odmítá, že by žalobkyni svědčil právní zájem na podání žaloby.

27 Žalobkyně navrhuje zamítnutí námitky nepřípustnosti vznesené ECB.

1. K řádnosti zmocnění právních zástupců žalobkyně

28 ECB poznamenává, že právní zástupce žalobkyně původně zmocnil předseda její správní rady, ačkoli podle soudního výkladu článků L.225–51–1 a L.225–56 francouzského code de commerce (obchodní zákoník) není předseda správní rady akciové společnosti oprávněn za tuto společnost právně jednat, tuto pravomoc má pouze generální ředitel s výjimkou odůvodněnou kumulací těchto funkcí.

29 Podle článku 51 odst. 3 jednacího řádu platí, že advokát zastupující účastníka řízení, který je právnickou osobou soukromého práva, je povinen v soudní kanceláři uložit procesní plnou moc udělenou tímto účastníkem řízení. Kromě toho podle čl. 51 odst. 4 téhož jednacího řádu platí, že není-li plná moc předložena, vedoucí soudní kanceláře dotyčnému účastníku řízení určí přeměřenou lhůtu k jejímu předložení.

30 Článek 51 odst. 4 jednacího řádu musí být vykládán v tom smyslu, že nedostatek plné moci v okamžiku podání žaloby je možné zhojit dodatečným předložením veškerých dokumentů potvrzujících existenci této plné moci [viz analogicky rozsudek ze dne 4. února 2015, KSR v. OHIM – Lampenwelt (Moon), T-374/13, EU:T:2015:69, body 12 a 13; pokud jde o jednací řád Soudního dvora, viz též rozsudek ze dne 19. června 2014, Commune de Millau a SEMEA v. Komise, C-531/12 P, EU:C:2014:2008, body 33 a 34].

31 V návaznosti na takovou žádost advokáti žalobkyně předložili Tribunálu dokument vydaný oprávněným zástupcem žalobkyně, tedy jejím generálním ředitelem, v němž je potvrzen jeho úmysl iniciovat soudní řízení.

32 Žalobu proto nelze považovat za nepřípustnou z důvodu nedostatků procesní plné moci.

2. K aktivní legitimaci žalobkyně zpochybnit bod 1 napadeného rozhodnutí

33 ECB v podstatě tvrdí, že žalobkyně má aktivní legitimaci zpochybňovat pouze tu část napadeného rozhodnutí, která se jí bezprostředně týká, tj. bod 3.

34 Je třeba uvést, že ač bylo napadené rozhodnutí sepsáno ve formě jednoho rozhodnutí, musí být analyzováno jako svazek individuálních rozhodnutí (v tomto smyslu a analogicky viz rozsudek ze dne 15. října 2002, Limburgse Vinyl Maatschappij a další v. Komise, C-238/99 P, C-244/99 P, C-245/99 P, C-247/99 P, C-250/99 P až C-252/99 P a C-254/99 P, EU:C:2002:582, bod 100), která ukládají obezřetnostní požadavky každému ze subjektů uvedených v bodě 17.1 tohoto rozhodnutí. V tomto ohledu je třeba uvést, že pokud je podle bodu 22.2 napadeného rozhodnutí toto rozhodnutí určeno CNCM, přísluší CNCM, aby na základě téhož bodu předala ostatním subjektům skupiny tu část napadeného rozhodnutí, která se jich týká.

35 Bod 1 napadeného rozhodnutí upřesňuje, že CNCM musí zajistit dodržování určitých požadavků obezřetnostního dohledu na konsolidovaném základě nad skupinou Crédit Mutuel, a proto z toho musí být vyvozeno, že sama CNCM představuje adresáta rozhodnutí ve smyslu článku 263 SFEU.

36 Žalobkyně má tudíž právo napadnout bod 1 napadeného rozhodnutí pouze za podmínky, že je přímo a bezprostředně dotčena tímto aspektem napadeného rozhodnutí, anebo pokud je přímo dotčena tímto aspektem napadeného rozhodnutí a napadené rozhodnutí zároveň představuje právní akt s obecnou působností, který nevyžaduje přijetí prováděcích opatření (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 26. září 2014, Royal Scandinavian Casino Århus v. Komise, T-615/11, nepublikováno, EU:T:2014:838, bod 25 a citovaná judikatura).

37 Vzhledem k tomu, že ECB považuje žalobkyni za subjekt spadající pod skupin Crédit mutuel, nad níž se ECB rozhodla vykonávat obezřetnostní dohled na konsolidovaném základě prostřednictvím CNCM, musí být žalobkyně považována za přímo a bezprostředně dotčenou bodem 1 napadeného nařízení, a to v tom, že činí CNCB subjektem odpovědným za svůj obezřetnostní dohled ve vztahu k ECB.

38 Z toho jednoznačně plyne, že žalobkyně má aktivní legitimaci k tomu, aby napadla nejenom bod 3 napadeného rozhodnutí, ale rovněž jeho bod 1.

3. K právnímu zájmu žalobkyně ve vztahu k napadenému rozhodnutí

39 ECB odmítla, že by měla žalobkyně právní zájem ve vztahu k napadenému rozhodnutí, což odůvodnila tím, žalobkyně nikdy nebrojila proti obezřetnostnímu dohledu na konsolidovaném základě nad skupinou Crédit mututel, který vykonával ACPR, a dále tím, že žalobkyně má poměr kmenového kapitálu „CET 1“ vyšší, než jí ukládá napadené rozhodnutí.

40 Je třeba připomenout, že podle ustálené judikatury existuje právní zájem na zrušení aktu pouze v případě, že toto zrušení je samo o sobě s to vyvolat právní následky (v tomto smyslu viz rozsudky ze dne 24. června 1986, AKZO Chemie v. Komise, 53/85, EU:C:1986:256, bod 21, a ze dne 25. března 1999, Gencor v. Komise, T-102/96, EU:T:1999:65, bod 40).

41 Pokud z bodu 1 napadeného rozhodnutí plyne, že žalobkyně spadá pod skupinu Crédit mutuel a je nad ní vykonáván dohled prostřednictvím CNCM, ačkoli se domnívá, že by měla podléhat obezřetnostnímu dohledu přímo ze strany ECB, má právní zájem podat žalobu proti tomuto aspektu napadeného rozhodnutí bez ohledu na to, jaký mohl být její postoj k obezřetnostnímu dohledu, když jej vykonával ACPR.

42 Vedle toho má žalobkyně právní zájem domáhat se zrušení bodu 3 napadeného rozhodnutí v rozsahu, v němž jí ukládá minimální požadavky na kmenový kapitál „CET 1“, dokud toto rozhodnutí zůstává v platnosti, a to bez ohledu na úroveň jejího kmenového kapitálu při přijetí uvedeného rozhodnutí.

43 Vzhledem k výše uvedenému musí být námitky ECB ohledně nepřípustnosti zamítnuty.

B. K věci samé

44 Na podporu své žaloby předkládá žalobkyně argumenty, které mohou být rozčleněny na tři žalobní důvody.

45 Ačkoli žalobkyně cílí obecně na napadené rozhodnutí, argumenty v prvních dvou žalobních důvodech se ve skutečnosti týkají pouze legality bodu 1 tohoto rozhodnutí, na základě kterého ECB provádí obezřetnostní dohled na konsolidovaném základě nad skupinou Crédit mutuel prostřednictvím CNCM. V rámci prvního žalobního důvodu žalobkyně v podstatě tvrdí, že tato část napadeného rozhodnutí je stižena protiprávností, jelikož CNCM není úvěrovou institucí, a proto nemůže podléhat obezřetnostnímu dohledu ze strany ECB. V druhém žalobním důvodu žalobkyně zdůrazňuje, že ECB nesprávně vycházela pro účely obezřetnostního dohledu z existence „skupiny“.

46 V rámci svého třetího žalobního důvodu žalobkyně v podstatě brojí proti stanovení kmenového kapitálu „CET 1“ ve výši 10,75 % s tím, že uložení kapitálové přiměřenosti překračuje minimální zákonné požadavky ve smyslu čl. 16 odst. 1 písm. c) a odst. 2 písm. a) základního nařízení. Je třeba uvést, že ačkoli tento žalobní důvod směřuje proti celému napadenému rozhodnutí, ve skutečnosti se týká pouze legality bodu 3 napadeného rozhodnutí, který se týká obezřetnostních požadavků kladených na žalobkyni.

1. K prvnímu a druhému žalobnímu důvodu, které se týkají legality bodu 1 napadeného rozhodnutí

47 Z bodu 1 napadeného rozhodnutí vyplývá, že ECB vykonává obezřetnostní dohled na konsolidovaném základě nad skupinou Crédit mutuel prostřednictvím CNCM, takže CNCM má za úkol dohlížet na to, aby celá skupina dodržovala požadavky uvedené v tomto bodě.

48 Je třeba bez dalšího odmítnout námitku ECB zpochybňující relevanci těchto dvou žalobních důvodů s poukazem na to, že žalobkyně údajně připustila, že je významný subjekt ve smyslu čl. 6 odst. 4 základního nařízení spadající pod přímý obezřetnostní dohled ze strany ECB. V prvních dvou žalobních důvodech totiž žalobkyně brojí proti způsobům výkonu tohoto obezřetnostního dohledu, tj. toho, že je nad ní prováděn prostřednictvím CNCM, protože je součástí skupiny Crédit mutuel.

49 Kromě toho je třeba uvést, že důvody, proč se ECB rozhodla zavést konsolidovaný obezřetnostní dohled nad skupinou Crédit mutuel prostřednictvím CNCM, sice nebyly výslovně uvedeny v napadeném rozhodnutí, nic to však nemění na tom, že pokud jde o tento aspekt napadeného rozhodnutí, ECB převzala postoj uvedený v rozhodnutí ze dne 5. října 2015. V rozsahu, v němž se ECB vyjádřila v souladu se stanoviskem revizní komise, který je součástí kontextu napadeného rozhodnutí a obsahuje vysvětlení k této otázce, jak bylo uvedeno v bodech 8 až 10 výše, lze mít za to, že ECB v rozhodnutí ze dne 5. října 2015 potvrdila odůvodnění obsažené v uvedeném stanovisku (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 16. května 2017 Landeskreditbank Baden-Württemberg v. ECB, T-122/15, napadený kasačním opravným prostředkem, EU:T:2017:337, body 125 až 127).

50 Stejně tak vzhledem k tomu, že s ohledem na provádění obezřetnostního dohledu nad skupinou Crédit mutuel prostřednictvím CNCM, ECB v napadeném rozhodnutí použila stejný přístup jako v rozhodnutí ze dne 5. října 2015, je třeba mít za to, že odůvodnění uvedené ve stanovisku revizní komise může být zohledněno při přezkumu legality napadeného rozhodnutí.

51 V rámci prvních dvou žalobních důvodů žalobkyně napadá výklad ECB týkající se čl. 2 odst. 21 písm. c) nařízení o rámci SSM, jakož i podmínek uvedených v čl. 10 odst. 1 nařízení č. 575/2013, na který odkazuje první z obou ustanovení.

52 Podle článku 2 odst. 21 písm. c) nařízení o rámci SSM se „dohlíženou skupinou“ rozumí zejména „dohlížené subjekty, které mají ústředí ve stejném zúčastněném členském státě, pokud jsou trvale přidruženy k ústřednímu subjektu, který nad nimi vykonává dohled za podmínek vymezených v článku 10 nařízení […] č. 575/2013 a který je usazen ve stejném zúčastněném členském státě“.

53 Článek 10 nařízení č. 575/2013, nazvaný „Výjimky pro úvěrové instituce trvale přidružené k ústřednímu subjektu“, stanoví:

„1. Příslušné orgány mohou v souladu s vnitrostátním právem částečně nebo zcela upustit od uplatňování požadavků stanovených v části druhé až osmé na jednu nebo více úvěrových institucí, které se nacházejí v témže členském státě a které jsou trvale přidruženy k ústřednímu subjektu, jenž nad nimi vykonává dohled a je usazen v témže členském státě, pokud jsou splněny tyto podmínky:

a) závazky ústředního subjektu a přidružených institucí jsou společné a nerozdílné nebo za závazky přidružených institucí plně ručí ústřední subjekt;

b) platební schopnost a likvidita ústředního subjektu a všech přidružených institucí jsou sledovány jako celek na základě konsolidovaných účetních závěrek těchto institucí;

c) vedoucí orgány ústředního subjektu jsou oprávněny vydávat pokyny vedoucím orgánům přidružených institucí.“

54 Podle ustálené judikatury je pro výklad ustanovení unijního práva třeba zohlednit nejen jeho znění, ale rovněž jeho kontext a cíle sledované právní úpravou, jejíž je součástí (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 7. června 2005, VEMW a další, C-17/03, EU:C:2005:362, bod 41 a citovaná judikatura).

55 Za okolností projednávané věci se zdá užitečné nejprve provést teleologický a kontextuální výklad čl. 2 odst. 21 písm. c) nařízení o rámci SSM a teprve pak přistoupit ke zkoumání obou prvních žalobních důvodů vznesených žalobkyní.

a) K teleologickému a kontextuálnímu výkladu čl. 2 odst. 21 písm. c) nařízení o rámci SSM

56 Pokud jde zaprvé o teleologický výklad čl. 2 odst. 21 písm. c) nařízení o rámci SSM, je třeba uvést, že podle bodu 9 odůvodnění tohoto nařízení je cílem rozvíjet a upřesnit postupy spolupráce, které jsou na základě základního nařízení zavedeny v rámci jednotného mechanismu dohledu (dále jen „SSM“) mezi ECB a příslušnými vnitrostátními orgány, případně rovněž vnitrostátními pověřenými orgány. Je proto třeba při teleologickém výkladu čl. 2 odst. 21 písm. c) nařízení o rámci SSM vzít v úvahu rovněž cíle základního nařízení.

57 V tomto ohledu je třeba poznamenat, že obezřetnostní dohled na konsolidovaném základě nad skupinou úvěrových institucí v zásadě naplňuje dva cíle.

58 Prvním cílem je umožnit ECB, aby podchytila rizika, která by mohla ovlivnit úvěrovou instituci a přitom nemají původ v této instituci, nýbrž ve skupině, jíž je instituce součástí.

59 V bodě 26 odůvodnění základního nařízení je upřesněno následující:

„Rizika pro bezpečnost a odolnost úvěrové instituce mohou vznikat jak na úrovni jednotlivé úvěrové instituce, tak na úrovni bankovní skupiny nebo finančního konglomerátu. K zajištění bezpečnosti a odolnosti úvěrových institucí jsou důležité zvláštní mechanismy v oblasti dohledu, jež by tato rizika zmírnila. Kromě dohledu nad jednotlivými úvěrovými institucemi by úkoly ECB měly zahrnovat dohled na konsolidované úrovni […]“

60 Druhým cílem obezřetnostního dohledu na konsolidované úrovni nad skupinou úvěrových institucí je zabránit roztříštění obezřetnostního dohledu nad subjekty, které tvoří tyto skupiny, mezi různé orgány dohledu.

61 To se zaprvé projevuje zejména tím, že podle bodu 38 odůvodnění a čl. 6 odst. 4 základního nařízení se posouzení významnosti úvěrové instituce, z něhož vyplyne, zda některé úkoly obezřetnostního dohledu bude vykonávat samotná ECB, nebo zda budou vykonávány decentralizovaným způsobem v rámci SSM (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 16. května 2017, Landeskreditbank Baden-Württemberg v. ECB, T-122/15, napadený kasačním opravným prostředkem EU:T:2017:337, bod 63), provede na nejvyšší úrovni konsolidace v zúčastněných členských státech. Tento cíl se odráží i v čl. 40 odst. 1 a odst. 2 písm. a) nařízení o rámci SSM, který se týká dohlížených skupin.

62 Tento cíl se zadruhé rovněž projevuje v čl. 40 odst. 2 nařízení o rámci SSM, z něhož plyne, že pokud je jeden subjekt součástí skupiny, nad kterou ECB vykonává obezřetnostní dohled, protože buď splňuje kritérium přímé veřejné finanční pomoci, nebo je jednou ze tří nejvýznamnějších úvěrových institucí v zúčastněném členském státě, dohled se rozšiřuje na celou skupinu.

63 Z výše uvedeného vyplývá, že s ohledem na cíle základního nařízení musí být čl. 2 odst. 21 písm. c) nařízení o rámci SSM a podmínky stanovené v čl. 10 odst. 1 nařízení č. 575/2013, na která odkazuje, vykládány s přihlédnutím k záměru normotvůrce umožnit ECB, aby měla celkový přehled o všech rizicích, které mohou mít dopad na úvěrovou instituci, jakož i zabránit roztříštění obezřetnostního dohledu mezi ECB a vnitrostátní orgány.

64 Pokud jde o samotný cíl čl. 10 odst. 1 nařízení č. 575/2013, je třeba poznamenat, že toto nařízení se týká obezřetnostních požadavků pro úvěrové instituce. V tomto rámci cíl sledovaný čl. 10 odst. 1 nařízení č. 575/2013 jednoznačně vyplývá z jeho znění. Spočívá v možnosti příslušných orgánů, aby částečně nebo zcela upustily od uplatňování některých požadavků stanovených v nařízení na jednu nebo více úvěrových institucí, které se nacházejí v témže členském státě a jsou trvale přidruženy k ústřednímu subjektu, jenž nad nimi vykonává dohled a je usazen v témže členském státě. Stejně tak čl. 10 odst. 2 tohoto nařízení umožňuje upustit v jednotlivém případě od uplatňování týchž obezřetnostních požadavků na ústřední subjekt.

65 V projednávané věci nicméně podmínky uvedené v čl. 10 odst. 1 nařízení č. 575/2013 nejsou podle tohoto nařízení použitelné pro účely posouzení možnosti upustit od respektování požadavků na individuální úrovni, ale použijí se vzhledem k odkazu obsaženému v čl. 2 odst. 21 písm. c) nařízení o rámci SSM k tomu, aby se ověřila existence skupiny podléhající dohledu.

66 Navíc případné uznání existence dohlížené skupiny ve smyslu čl. 2 odst. 21 písm. c) nařízení o rámci SSM neznamená udělení výjimky podle čl. 10 odst. 1 nařízení č. 575/2013 úvěrovým institucím, které tuto skupinu tvoří, protože příslušný orgán má vždy možnost odmítnout přiznání individuální výjimky, přestože jsou podmínky podle čl. 10 odst. 1 nařízení č. 575/2013 splněny.

67 Okolnost, že jsou případně splněny podmínky stanovené v čl. 10 odst. 1 nařízení č. 575/2013, totiž může mít různé důsledky podle toho, zda se jedná o čl. 2 odst. 21 písm. c) nařízení o rámci SSM, nebo pouze o čl. 10 odst. 1 nařízení č. 575/2013. V prvním případě to znamená, že ECB vykonává dohled nad skupinou, pokud jsou rovněž splněny podmínky stanovené v článku 40 nařízení o rámci SSM. Ve druhém případě není individuální výjimka z obezřetnostních požadavků v rámci skupiny automatická, ale její udělení zůstává možností příslušného orgánu.

68 ECB má tedy možnost ze splnění podmínek stanovených v čl. 10 odst. 1 nařízení č. 575/2013 vyvodit, že je třeba použít čl. 2 odst. 21 nařízení o rámci SSM a vykonávat obezřetnostní dohled nad celou skupinou, přičemž zároveň jakožto příslušný orgán ve smyslu nařízení č. 575/2013 odmítne udělit subjektům tvořícím skupinu výjimku z dodržování obezřetnostních podmínek na individuální úrovni.

69 Z výše uvedeného vyplývá, že pro výklad čl. 2 odst. 21 písm. c) nařízení o rámci SSM jsou relevantní pouze cíle tohoto nařízení bez ohledu na to, že odkazuje na čl. 10 odst. 1 nařízení o rámci SSM.

70 Zadruhé, co se týče kontextuálního výkladu čl. 2 odst. 21 písm. c) nařízení o rámci SSM, je třeba poznamenat, že revizní komise ve svém stanovisku několikrát odkázala na obsah pokynů CEBS a došla k závěru, že podmínky stanovené v čl. 10 odst. 1 nařízení č. 575/2013 byly splněny. Je proto třeba přezkoumat, zda jsou uvedené pokyny součástí právního kontextu čl. 2 odst. 21 písm. c) nařízení o rámci SSM, který může být relevantní pro výklad podmínek stanovených v čl. 10 odst. 1 nařízení č. 575/2013, na které prvně uvedený článek odkazuje.

71 Je třeba připomenout, že CEBS je předchůdcem Evropského orgánu pro bankovnictví (EBA) a pokyny CEBS se týkají výkladu článku 3 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2006/48/ES ze dne 14. června 2006 o přístupu k činnosti úvěrových institucí a o jejím výkonu (přepracované znění) (Úř. věst 2006, L 177, s. 1) ve znění směrnice Evropského parlamentu a Rady 2009/111/ES ze dne 16. září 2009, kterou se mění směrnice 2006/48/ES, 2006/49/ES a 2007/64/ES, pokud jde o banky přidružené k ústředním institucím, některé položky kapitálu, velkou angažovanost, režimy dohledu a krizové řízení (Úř. věst. 2009, L 302, s. 97). Článek 3 směrnice 2006/48 uváděl, že „jedna či několik úvěrových institucí, které se nacházejí v témž členském státě a jsou trvale přidruženy k ústřednímu subjektu, jenž nad nimi má kontrolu a jenž je usazen v témž členském státě, mohou být osvobozeny od požadavků uvedených […], pokud vnitrostátní právní předpisy stanoví, že […]“. Následně odkazoval na tři podmínky, které jsou nyní podmínkami obsaženými v čl. 10 odst. 1 nařízení č. 575/2013.

72 Mimoto je třeba zmínit, že pokyny CEBS byly přijaty v návaznosti na požadavek normotvůrce v tomto směru, který je uveden v bodě 2 odůvodnění směrnice 2009/111. Tímto požadavkem totiž bylo, aby CEBS „[poskytl] pokyny, aby se v tomto ohledu posílilo sbližování postupů dohledu [pokud jde o článek 3 směrnice 2006/48]“.

73 Proto s ohledem na totožné znění podmínek obsažených v článku 3 směrnice 2006/48 a v čl. 10 odst. 1 nařízení č. 575/2013 a na okolnosti přijetí pokynů CEBS, tj. přijetí pokynů tehdy příslušným orgánem a na žádost normotvůrce, mohou být pokyny CEBS zohledněny jakožto právní kontext čl. 2 odst. 21 písm. c) nařízení o rámci SSM.

74 Nicméně výklad relevantního předpisu správním orgánem nemůže zavazovat unijní soud, který má i nadále na základě článku 19 SEU výlučnou pravomoc vykládat unijní právo.

75 Kromě toho je třeba zdůraznit, že tento výklad poskytl CEBS, který zohlednil pouze cíle článku 3 směrnice 2006/48, které byly analogické k cílům článku 10 nařízení č. 575/2013, a sice umožnit výjimku z dodržování obezřetnostních požadavků na individuální úrovni, pokud jsou dodržovány v rámci skupiny.

76 Z důvodů uvedených v bodech 65 až 69 výše tedy nejsou rozhodující tyto cíle, ale cíle čl. 2 odst. 21 písm. c) nařízení o rámci SSM, které nemohly být zohledněny při přijímání pokynů CEBS.

77 I když tedy pokyny CEBS představují prvek, který může být případně zohledněn unijním soudcem, nemůže s ním být spojena žádná forma závaznosti.

b) K prvnímu žalobnímu důvodu, vycházejícímu z toho, že CNCM není úvěrovou institucí

78 Žalobkyně tvrdí, že jak z nařízení o rámci SSM, tak z nařízení č. 575/2013 plyne, že obezřetnostní dohled na konsolidované úrovni nad institucemi přidruženými k ústřednímu orgánu je možný pouze v případě, že ústřední orgán je úvěrovou institucí, což není případ CNCM.

79 ECB, podporovaná Komisí, navrhuje tento žalobní důvod zamítnout.

80 Úvodem je třeba poznamenat, že ačkoli žalobkyně ve svých podáních uvádí, že čl. 127 odst. 6 SFEU, jakož i základní nařízení se týkají obezřetnostního dohledu nad úvěrovými institucemi, nevznáší žádnou námitku protiprávnosti čl. 2 odst. 21 písm. c) nařízení o rámci SSM, která by vycházela z toho, že v případě, že by tento článek byl vykládán tak, že ústřední subjekt nemusí být úvěrovou institucí, bylo by to v rozporu s čl. 127 odst. 6 SFEU anebo základním nařízení.

81 V rámci tohoto žalobního důvodu tedy stačí ověřit, zda pojem „ústřední subjekt“ ve smyslu čl. 2 odst. 21 písm. c) nařízení o rámci SSM musí být vykládán tak, že ústřední subjekt musí být vždy úvěrovou institucí.

82 Vzhledem k tomu, že čl. 2 odst. 21 písm. c) nařízení o rámci SSM odkazuje na podmínky stanovené v čl. 10 odst. 1 nařízení č. 575/2013, je třeba zkoumat, zda povaha úvěrové instituce vychází přímo z čl. 2 odst. 21 písm. c) nařízení o rámci SSM, nebo nepřímo z uvedených podmínek.

1) K otázce, zda povaha úvěrové instituce ústředního subjektu vychází z čl. 2 odst. 21 písm. c) nařízení o rámci SSM

83 Žalobkyně v podstatě tvrdí, že vzhledem k tomu, že se čl. 127 odst. 6 SFEU, jakož i základní zařízení týkají obezřetnostního dohledu nad úvěrovými institucemi, měl by být čl. 2 odst. 21 písm. c) nařízení o rámci SSM vykládán tak, že ústřední subjekty musí být úvěrovými institucemi. K tomu dodává, že

nemožnost vykonávat konsolidovaný obezřetnostní dohled prostřednictvím ústředního subjektu, který není úvěrovou institucí, potvrzuje i to, že ECB v této konfiguraci nemá žádnou dohledovou ani sankční pravomoc.

84 Podle judikatury citované v bodě 54 výše je třeba přistoupit k jazykovému, teleologickému a kontextuálnímu výkladu čl. 2 odst. 21 písm. c) nařízení o rámci SSM.

85 Co se zaprvé týče jazykového výkladu čl. 2 odst. 21 písm. c) nařízení o rámci SSM, je třeba uvést, že jeho znění nezmiňuje, že by ústřední subjekt musel být úvěrovou institucí, na rozdíl od situace uvedené v čl. 2 odst. 21 písm. a) tohoto nařízení, kde se výslovně hovoří o obezřetnostním dohledu nad skupinou, jejíž mateřská společnost je úvěrovou institucí.

86 Pokud jde zadruhé o teleologický výklad čl. 2 odst. 21 písm. c) nařízení o rámci SSM, je třeba vzít v úvahu cíle rozvedené v bodě 63 výše.

87 Ačkoli není nutné zkoumat detailně podmínky stanovené v čl. 10 odst. 1 nařízení č. 575/2013, což je zkoumáno v rámci druhého žalobního důvodu, stačí na tomto místě zdůraznit, že pokud by byly uvedené podmínky splněny, plynulo by z toho logicky, že je dána dostatečná blízkost mezi institucemi přidruženými k ústřednímu subjektu na to, aby byla konstatována existence skupiny. Zejména podmínka společných a nerozdílných závazků uvedená v čl. 10 odst. 1 písm. a) nařízení č. 575/2013 může v případě úpadku úvěrové instituce vést k riziku pro jiné subjekty přidružené ke stejnému ústřednímu subjektu. Je proto v souladu s cíli základního nařízení a nařízení o rámci SSM zvolit kvalifikaci „dohlížená skupina“ ve smyslu čl. 2 odst. 21 písm. c) nařízení o rámci SSM, a to ať už je ústřední subjekt úvěrovou institucí, či nikoli.

88 Navíc řídit se analýzou žalobkyně by znamenalo, že různé instituce přidružené k ústřednímu subjektu, které nejsou úvěrovou institucí, ale splňují podmínky stanovené v čl. 10 odst. 1 nařízení č. 575/2013, by podle svého individuálního významu byly v rámci jednotného mechanismu dohledu podřízeny buď pouze dohledu ze strany ECB, nebo přímému dohledu ze strany příslušných vnitrostátních orgánů, což by vedlo k roztříštění obezřetnostního dohledu v rozporu s cíli, na kterých je založeno jak základní nařízení, tak nařízení o rámci SSM.

89 Co se zatřetí týče kontextuálního výkladu čl. 2 odst. 21 písm. c) nařízení o rámci SSM, žalobkyně zajisté správně poukazuje na to, že základní nařízení jednak poskytuje ECB řadu výsadních pravomocí, včetně možnosti uložit správní sankce, přičemž tyto výsadní pravomoci jsou logickým doplňkem úkolů dohledu, které jí jsou svěřeny, a jednak relevantní ustanovení základního nařízení nestanoví výkon těchto výsadních pravomocí vůči ústředním subjektům uvedeným v čl. 2 odst. 21 písm. c) nařízení o rámci SSM.

90 Jak článek 10 základního nařízení týkající se žádostí o informace, tak článek 11 o obecných šetřeních a článek 16 týkající se pravomocí dohledu skutečně odkazují na výkon výsadních pravomocí ECB vůči úvěrovým institucím, finančním holdingovým společnostem, smíšeným holdingovým společnostem a smíšeným finančním holdingovým společnostem. Navíc článek 18 tohoto nařízení zmiňuje možnost ukládat sankce úvěrovým institucím, finančním holdingovým společnostem a smíšeným finančním holdingovým společnostem.

91 Nicméně je třeba zohlednit skutečnost, že obezřetnostní dohled nad skupinou na konsolidovaném základě je doplňkem k individuálnímu obezřetnostnímu dohledu nad úvěrovými institucemi, které jsou součástí dané skupiny, a nenahrazuje ho, jak vyplývá z bodu 38 druhé věty odůvodnění základního nařízení.

92 Nemožnost ECB vykonávat tyto pravomoci ve vztahu k ústřednímu subjektu, který není úvěrovou institucí, proto nepředstavuje nepřekonatelnou překážku pro provádění přiměřeného obezřetnostního dohledu, jestliže ECB může uplatnit své pravomoci ve vztahu k institucím přidruženým k ústřednímu subjektu.

93 Z výše uvedeného vyplývá, že čl. 2 odst. 21 písm. c) nařízení o rámci SSM nemůže být vykládán tak, že samotný ústřední subjekt musí být úvěrovou institucí.

2) K otázce, zda povaha úvěrové instituce ústředního subjektu je diktována článkem 10 nařízení č. 575/2013

94 Žalobkyně je toho názoru, že dodržování nařízení č. 575/2013 vyžaduje, aby byl ústřední subjekt úvěrovou institucí. Odkazuje přitom na čl. 11 odst. 4 nařízení č. 575/2001 a zároveň na čl. 10 odst. 1 písm. b) tohoto nařízení.

95 Co se zaprvé týče čl. 10 odst. 4 nařízení č. 575/2013, ten uvádí, že „[p]okud se použije článek 10, ústřední subjekt uvedený v daném článku plní požadavky části druhé až osmé na základě konsolidované situace celku tvořeného ústředním subjektem a jeho přidruženými institucemi. Části dva až osm se týkají kapitálu, kapitálových požadavků, velkých expozic, expozic vůči převedenému úvěrovému riziku, likvidity, páky a zpřístupňování informací institucemi. Žalobkyně v podstatě uvádí, že takové požadavky mohou být dodržovány pouze úvěrovou institucí.

96 Je třeba uvést, že tuto argumentaci nelze přijmout, jelikož činí z dodržení čl. 11 odst. 4 nařízení č. 575/2013 jednu z podmínek pro použití článku 10 téhož nařízení, což je v rozporu jak s jazykovým výkladem tohoto článku, tak s propojením obou ustanovení.

97 Článek 10 nařízení č. 575/2013 neobsahuje žádný odkaz na čl. 11 odst. 4 tohoto nařízení.

98 Dále logika vztahu mezi těmito dvěma ustanoveními je taková, že uplatnění čl. 11 odst. 4 nařízení č. 575/2013 je následkem, a nikoli podmínkou použití článku 10 tohoto nařízení. Pokud tedy příslušný orgán na základě článku 10 nařízení č. 575/2013 upustí od uplatňování obezřetnostních požadavků na subjekty přidružené k ústřednímu subjektu na individuálním základě, čl. 11 odst. 4 nařízení č. 575/2013 se použije, přičemž ukládá dotčenému ústřednímu subjektu povinnost splňovat obezřetnostní požadavky na konsolidované úrovni za celou skupinu, kterou tvoří společně s přidruženými institucemi.

99 V tomto ohledu je třeba připomenout, že v daném případě se nejedná o opodstatněnost rozhodnutí o vynětí institucí přidružených k ústřednímu subjektu z povinnosti dodržovat individuální obezřetnostní požadavky, ale existenci skupiny ve smyslu čl. 2 odst. 21 písm. c) nařízení o rámci SSM. Toto naposled uvedené ustanovení přitom odkazuje pouze na článek 10 nařízení č. 575/2013, a nikoli na čl. 11 odst. 4 téhož nařízení.

100 I když tedy případné problémy ústředního subjektu s dodržováním požadavků čl. 11 odst. 4 nařízení č. 575/2013 mohou být považovány za relevantní, pokud jde o možnost příslušného orgánu udělit individuální výjimku – což zůstává možné i v případě, kdy jsou splněny podmínky stanovené v čl. 10 nařízení č. 575/2013 – nemá to žádný vliv na výkon obezřetnostního dohledu ze strany ECB nad celou skupinou.

101 Pokud jde zadruhé o podmínku stanovenou v čl. 10 odst. 1 písm. b) nařízení č. 575/2013, ta stanoví, že „platební schopnost a likvidita ústředního subjektu a všech přidružených institucí jsou sledovány jako celek na základě konsolidovaných účetních závěrek těchto institucí“.

102 Otázka, zda CNCM tuto podmínku splňuje, je rozebrána v rámci druhé části druhého žalobního důvodu. Na tomto místě je třeba pouze ověřit, zda dodržování čl. 10 odst. 1 písm. b) nařízení č. 575/2013 nutně vyžaduje, aby byl ústřední subjekt úvěrovou institucí.

103 Ke splnění této podmínky je třeba dodržet dvě kritéria. První kritérium vychází z existence konsolidované účetní závěrky skupiny. Druhé kritérium zahrnuje dohled nad platební schopností a likviditou všech subjektů, které tvoří skupinu, na základě této konsolidované účetní závěrky.

104 V tomto ohledu musí být přístup obsažený v bodě 24 pokynů CEBS, podle něhož tento požadavek dohledu nad platební schopností a likviditou všech subjektů skupiny na základě konsolidované účetní závěrky musí být chápán z obezřetnostního hlediska, potvrzen, jelikož čl. 2 odst. 21 písm. c) nařízení o rámci SSM se týká právě definice dohlížených skupin.

105 CEBS rovněž správně ve svých pokynech poukázal na to, že není nutné, aby byl ústřední subjekt úvěrovou institucí, jelikož splnění obou kritérií výslovně uvedených v čl. 10 odst. 1 písm. b) nařízení č. 575/2013 postačuje k tomu, aby bylo možné dohlížet na dodržování obezřetnostních požadavků skupinou.

106 Konsolidovaná účetní závěrka totiž poskytuje celkový pohled na finanční situaci celku tvořeného ústředním subjektem a institucemi k němu přidruženými, na základě něhož může příslušný orgán ověřit, zda likvidita a platební schopnost tohoto celku jsou v souladu s obezřetnostními požadavky, ať už je ústřední subjekt úvěrovou institucí, či nikoli.

107 Je tedy třeba uzavřít, že ani z čl. 10 odst. 1 písm. b) nařízení č. 575/2013, ani z čl. 11 odst. 4 téhož nařízení neplyne, že k tomu, aby se mohl použít čl. 2 odst. 21 písm. c) nařízení o rámci SSM, musí být ústřední subjekt úvěrovou institucí.

108 S ohledem na výše uvedené je třeba první žalobní důvod zamítnout.

c) K druhému žalobnímu důvodu, vycházejícímu z neexistence skupiny podléhající obezřetnostnímu dohledu ve smyslu čl. 2 odst. 21 písm. c) nařízení o rámci SSM a čl. 10 nařízení č. 575/2013

109 Ve svém druhém žalobním důvodu žalobkyně tvrdí, že Crédit mutuel nesplňuje podmínky stanovené v čl. 10 odst. 1 nařízení č. 575/2013, na který odkazuje čl. 2 odst. 21 písm. c) nařízení o rámci SSM, a proto nemůže být považována za „skupinu“ ve smyslu tohoto ustanovení. Tento žalobní důvod může být rozdělen do tří částí, které vychází z porušení podmínek uvedených v čl. 10 odst. 1 písm. a) nařízení č. 575/2013, v čl. 10 odst. 1 písm. b) tohoto nařízení a v čl. 10 odst. 1 písm. c) téhož nařízení.

1) K první části druhého žalobního důvodu, vycházející z porušení čl. 10 odst. 1 písm. a) nařízení č. 575/2013

110 Úvodem žalobkyně zdůrazňuje, že z článku 6 nařízení č. 575/2013 v zásadě vyplývá, že úvěrové instituce podléhají individuálnímu obezřetnostnímu dohledu a možnost uvedená v článku 10 téhož nařízení představuje výjimku, která se použije pouze v případě, že lze skupinu považovat za jediný subjekt, a když použití individuálních obezřetnostních požadavků nepřináší žádnou přidanou hodnotu.

111 Žalobkyně uvádí, že CNCM nemá a ani nemůže mít kmenový kapitál, který by jí umožnil ručit za závazky k ní přidružených subjektů anebo tyto závazky považovat za společné a nerozdílné, a tudíž ECB nesprávně vycházela z toho, že je splněna podmínka stanovená čl. 10 odst. 1 písm. a) nařízení čl. 575/2013.

112 Na prvním místě žalobkyně v podstatě tvrdí, že pojmy „společné a nerozdílné závazky“ a „ručení“ mohou být vykládány pouze ve světle pravidel francouzského práva, která upravují vztahy mezi CNCM a k ní přidruženými subjekty. Zaprvé mezi CNCM a přidruženými subjekty neexistuje žádný mechanismus společných a nerozdílných závazků vůči jejich věřitelům ve smyslu článku 1200 francouzského občanského zákoníku. Zadruhé CNCM neručí za závazky přidružených subjektů ve smyslu článku 2288 francouzského občanského zákoníku ani nemůže poskytnout samostatnou záruku ve smyslu článku 2321 téhož zákoníku. Zatřetí článek L.511–31 CMF nelze vykládat tak, že stanoví solidaritu závazků anebo ručení CNCM ve prospěch k ní přidružených subjektů. Začtvrté to platí i pro zvláštní ustanovení použitelná na CNCM, která jsou uvedená v článcích L.512–55 a následujících CMF. Žalobkyně k tomu dodává, že neexistuje žádný mechanismus pro finanční podporu uvnitř skupiny takového druhu, jaký lze přijmout na základě článků L.613–46 a následujících CMF.

113 Na druhém místě žalobkyně uvádí, že CNCM nemá žádnou pravomoc převádět prostředky mezi jednotlivými přidruženými subjekty. Článek L.511–31 CMF jednak nestanoví, že ústřední subjekty mohou provádět takové převody, a jednak podle nedávné judikatury Conseil constitutionnel (Ústavní soud, Francie) není možné z pozice nadřízeného subjektu převézt prostředky bez souhlasu dotčeného přidruženého subjektu.

114 Na třetím místě žalobkyně uvádí, že obecné rozhodnutí CNCM č. 1–1992 ze dne 10. března 1992 týkající se výkonu systému společných a nerozdílných závazků mezi úvěrovými sdruženími a zemědělskými úvěrovými sdruženími nestanoví, že závazky ústředního subjektu a přidružených subjektů jsou společné a nerozdílné, ani to, že by jedni měli ručit za závazky druhých. Žalobkyně připomíná, že samotné napadené rozhodnutí zdůrazňuje, že zde chybí definice mechanismu společných a nerozdílných závazků stanoveného v rámci Crédit mutuel. Je rovněž toho názoru, že existence fondu ve výši 2 % vkladů v rámci CCCM neumožňuje dojít k závěru, že je splněna podmínka stanovená čl. 10 odst. 1 písm. a) nařízení č. 575/2013.

115 ECB, podporovaná Komisí, navrhuje první část druhého žalobního důvodu zamítnout.

116 Podle první podmínky je nutné ověřit, zda závazky CNCM a přidružených institucí jsou společné a nerozdílné nebo zda za závazky přidružených institucí plně ručí CNCM.

117 Co se v prvé řadě týče smyslu čl. 10 odst. 1 písm. a) nařízení č. 575/2013, je třeba zcela odmítnout argument žalobkyně vycházející z toho, že pojmy „společné a nerozdílné závazky“ a „závazky, za které ručí ústřední subjekt“ musí být vykládány s ohledem na relevantní články francouzského občanského zákoníku.

118 Podle ustálené judikatury Soudního dvora totiž platí, že z požadavků jednotného použití unijního práva a zásady rovnosti vyplývá, že znění ustanovení unijního práva, které výslovně neodkazuje na právo členských států za účelem vymezení svého smyslu a dosahu, musí být zpravidla vykládáno v celé Unii autonomním a jednotným způsobem, přičemž tento výklad je třeba nalézt s přihlédnutím ke kontextu tohoto ustanovení a k cíli sledovanému dotčenou právní úpravou (viz rozsudek ze dne 5. prosince 2013, Vapenik, C-508/12, EU:C:2013:790, bod 23 a citovaná judikatura).

119 Vzhledem k tomu, že nařízení č. 575/2013 nedefinuje pojmy „společné a nerozdílné závazky“ a „ručení za závazky“ tím, že by odkazovalo na vnitrostátní právní úpravu členských států, je nutné je považovat za autonomní pojmy unijního práva.

120 Revizní komise ve svém stanovisku odkázala na výklad obsažený v pokynech CEBS.

121 V tomto ohledu bod 19 pokynů CEBS uvádí, že podmínka stanovená v čl. 3 odst. 1 písm. a) směrnice 2006/48, jehož znění je shodné s čl. 10 odst. 1 písm. a) nařízení č. 575/2013, předpokládá různé situace, a sice ručení ústředního subjektu za přidružené instituce, vzájemné ručení ústředního subjektu a přidružených institucí a systém vzájemných záruk v rámci skupiny v tom smyslu, že přidružené instituce rovněž ručí za sebe navzájem.

122 V bodě 20 svých pokynů CEBS v podstatě tvrdí, že k tomu, aby existovalo ručení anebo systém společných a nerozdílných závazků, „musí zavedené mechanismy […] zajistit, že rychlému převodu kmenového kapitálu a likvidity v rámci skupiny nebrání žádná právní ani věcná překážka, aby mohlo být zajištěno splnění závazků vůči věřitelům ústředního subjektu a přidružených institucí“ a „skupina jako celek musí být rovněž schopna poskytnout nutnou podporu podle zavedených mechanismů z dostupných prostředků“.

123 Je třeba zmínit, že tento druhý aspekt výkladu CEBS nemůže být zcela potvrzen, přinejmenším za situace, kdy se čl. 10 odst. 1 písm. a) nařízení č. 575/2013 použije na základě odkazu obsaženého v čl. 2 odst. 21 písm. c) nařízení o rámci SSM.

124 Pokud bychom totiž vyšli z názoru CEBS, znamenalo by to vykládat podmínku obsaženou v čl. 10 odst. 1 písm. a) nařízení č. 575/2013 ve světle podmínky týkající se převodu kapitálu mezi mateřskou společností a jejími dceřinými společnostmi, aby mohly tyto dceřiné společnosti využít výjimky z dodržování obezřetnostních požadavků na individuální úrovni. Tato podmínka se původně nacházela v článku 69 směrnice 2006/48 a nyní je obsažena v čl. 7 odst. 1 písm. a) nařízení č. 575/2013, který odkazuje na neexistenci „podstatné věcné nebo právní překážky bránící okamžitému převodu kapitálu nebo splacení závazků mateřským podnikem“.

125 Je třeba uvést, že tato dvě ustanovení, tedy čl. 7 odst. 1 písm. a) a čl. 10 odst. 1 písm. a) nařízení č. 575/2013, mají odlišné znění, což hovoří proti výkladu směřujícímu k rozšíření pojmů užívaných normotvůrcem pro určitý typ situací, a sice vztahy mezi mateřskou společností a jejími dceřinými společnostmi, na jiný typ situací, a sice vztahy spojující přidružené instituce s ústředním subjektem.

126 Vedle toho by takový výklad byl v rozporu s cílem čl. 2 odst. 21 písm. c) nařízení o rámci SSM.

127 Jak již totiž bylo zdůrazněno v bodech 58 až 63 výše, koncept skupiny má v kontextu základního nařízení a nařízení o rámci SSM umožnit ECB, aby podchytila rizika, která by mohla ovlivnit úvěrovou instituci a přitom nevyplývají z této instituce, ale ze skupiny, jíž je instituce součástí. Pokud existuje povinnost převodu kmenového kapitálu a likvidity v rámci skupiny s cílem zajistit splnění závazků vůči věřitelům – bez ohledu na to, zda se převod uskuteční podle podmínek, které uvedl CEBS – riziko ovlivňující přidruženou úvěrovou instituci se může vztahovat na celou skupinu, do které patří, což vede k tomu, že ECB může vykonávat obezřetnostní dohled nad celou skupinou tvořenou ústředním subjektem a přidruženými institucemi.

128 Z téhož důvodu argument žalobkyně, který vychází v rámci logiky nařízení č. 575/2013 z toho, že výhoda podle článku 10 tohoto nařízení by měla být poskytnuta pouze za okolností, kdy by použití obezřetnostních požadavků na individuálním základě nepřinášelo žádnou přidanou hodnotu, není relevantní, neboť v daném případě je zpochybňována pouze existence skupiny podléhající obezřetnostnímu dohledu ve smyslu čl. 2 odst. 21 písm. c) nařízení o rámci SSM a z důvodů uvedených v bodech 66 až 68 výše, přičemž konstatování existence takové skupiny automaticky nevede k udělení výjimky stanové čl. 10 odst. 1 nařízení č. 575/2013 subjektům, které tuto skupinu tvoří.

129 Je tedy v souladu s cílem čl. 2 odst. 21 písm. c) nařízení o rámci SSM, jakož i se zněním čl. 10 odst. 1 písm. a) nařízení č. 575/2013 učinit závěr, že podmínka stanovená v posledně jmenovaném ustanovení je splněna, pokud existuje povinnost převodu kmenového kapitálu a likvidity v rámci skupiny za účelem zajištění toho, že budou splněny závazky vůči věřitelům.

130 Co se v druhé řadě týče použití první podmínky na projednávaný případ, je třeba připomenout, že revizní komise v rámci svého odůvodnění zdůraznila několik bodů. Zaprvé se jedná o znění článku L.511–31 CMF, zadruhé o bezpodmínečnou povinnost zásahu ze strany CNCM ve prospěch založen v obtížích, jak vyplývá z rozhodnutí CNCM č. 1–1992 ze dne 10. března 1992 (viz bod 114 výše), zatřetí o existenci zdrojů CNCM a CCCM, které mohou být uvolněné, začtvrté o status CCCM a zapáté o skutečnost, že v minulosti byla poskytnuta mimořádná pomoc subjektům v obtížích.

131 Co se týče prvního důvodu zdůrazněného revizní komisí, tj. znění článku L.511–31 CMF, je třeba připomenout, že z ustálené judikatury vyplývá, že se působnost vnitrostátních právních a správních předpisů musí posuzovat s přihlédnutím k jejich výkladu vnitrostátními soudy (viz rozsudek ze dne 16. září 2015, Komise v. Slovensko, C-433/13, EU:C:2015:602, bod 81 a citovaná judikatura). Nicméně pokud neexistují rozhodnutí příslušných vnitrostátních soudů, je nutně na Tribunálu, aby rozhodl o rozsahu působnosti těchto ustanovení.

132 Ze znění článku L.511–31 CMF vyplývá pouze existence povinnosti uvedených ústředních subjektů přijmout „veškerá nezbytná opatření, zejména k zajištění likvidity a platební schopnosti všech institucí a společností jakožto celé sítě“.

133 Je třeba uvést, že znění článku L.511–31 CMF samo o sobě neumožňuje dospět k závěru, že podmínka stanovená v čl. 10 odst. 1 písm. a) nařízení č. 575/2013 je splněna, neboť odkaz na přijetí „nezbytných opatření“ k „zajištění likvidity a platební schopnosti všech institucí a společností jakožto celé sítě“ má příliš obecnou povahu na to, aby z něj mohla být vyvozena povinnost převodu kmenového kapitálu a likvidity v rámci skupiny za účelem zajištění toho, že budou splněny závazky vůči věřitelům.

134 Naopak z rozhodnutí ze dne 10. března 1992 plyne existence mechanismu solidarity ve prospěch založen v obtížích, tedy založen, které nemohou dodržet bankovní předpisy, které nejsou schopné čelit mimořádné ztrátě, které mají negativní výsledky a těch, jejichž provozní kapitál je záporný (článek 2). Je upřesněno, že takováto intervence může mít formu záloh placených předem, případně dotací ve výši úroků ze záloh, dotací, běžných půjček anebo půjček do kmenového kapitálu a bezplatných záruk za veškeré závazky nebo jejich části (článek 3). Konečně z toho rovněž vyplývá, že jelikož je systém solidarity uplatňován v zásadě na regionální úrovni, je přípustné, aby záložna využila této solidarity na národní úrovni (článek 4), a že v takovém případě musí CNCM povinně zasáhnout ve prospěch záložny v obtížích (článek 5).

135 Tyto prvky svědčí o existenci povinnosti převodu kmenového kapitálu a likvidity v rámci Crédit mutuel, jejímž cílem je zajistit, aby byly splněny závazky vůči věřitelům.

136 Vzhledem k samotné existenci tohoto mechanismu solidarity v rámci skupiny Crédit Mutuel tedy bylo správné, že ECB došla k závěru, že podmínka uvedená v čl. 10 odst. 1 písm. a) nařízení č. 575/2013 byla splněna.

137 Z ustálené judikatury totiž plyne, že pokud určité důvody rozhodnutí samy o sobě rozhodnutí právně dostačujícím způsobem odůvodňují, pak vady, kterými mohou být stižena jiná odůvodnění aktu, nemají v žádném případě vliv na jeho výrok (v tomto smyslu a obdobně viz rozsudky ze dne 12. července 2001, Komise a Francie v. TF1, C-302/99 P a C-308/99 P, EU:C:2001:408, bod 27, a ze dne 12. prosince 2006, SELEX Sistemi Integrati v. Komise, T-155/04, EU:T:2006:387, bod 47). V souladu s touto judikaturou se Tribunál domnívá, že není nutné zkoumat opodstatněnost ostatních důvodů uvedených ve stanovisku revizní komise.

138 Tento závěr není zpochybněn argumentací žalobkyně v opačném smyslu. Jedná se zejména o odkaz na rozhodnutí Conseil constitutionnel (Ústavní rada, Francie) č. 2014–449 QPC ze dne 6. února 2015, které se týkalo výlučně toho, zda je v souladu s francouzskou ústavou takové ustanovení CMF, které

umožňuje ACPR, aby přikázal převod portfolia na úkor pojišťovny, vzhledem k čemuž je toto rozhodnutí irelevantní, pokud jde o mechanismus solidarity mezi přidruženými institucemi, které patří do stejné bankovní skupiny.

139 S ohledem na výše uvedené musí být první část druhého žalobního důvodu zamítnuta.

2) Ke druhé části druhého žalobního důvodu, vycházející z porušení čl. 10 odst. 1 písm. b) nařízení č. 575/2013

140 Žalobkyně tvrdí, že ECB nesprávně uvedla, že je splněna podmínka obsažená v čl. 10 odst. 1 písm. b) nařízení č. 575/2013.

141 V prvé řadě mají podle žalobkyně pojmy „platební schopnost“ a „likvidita“ smysl pouze ve vztahu k úvěrovým institucím, zatímco CNCM představuje sdružení.

142 Dále na úrovni skupin přidružených k CNCM jsou platební schopnost a likvidita ohodnocovány věřiteli, ratingovými agenturami a regulačními úřady. Účty zveřejněné CNCM představují jednoduchou agregaci různých skupiny a jsou umělé, jelikož mezi nimi neexistuje žádná hospodářská jednota.

143 Vedle toho revizní komise podle žalobkyně tuto podmínku nesprávně označila za splněnou vzhledem k článku L.511–20 CMF, podle něhož „finanční instituce a společnosti přidružené k síti a ústřední subjekt ve smyslu článku L.511–31 se pro účely tohoto zákoníku považují za část stejné skupiny“. Žalobkyně tvrdí, že označení „skupina“ se vztahuje pouze na použití CMF a není relevantní, pokud jde o otázku, zda byly splněny podmínky stanovené v čl. 10 odst. 1 písm. b) nařízení č. 575/2013. Stejně tak ani článek L.511–31 CMF, ani článek 25 stanov CNCM neumožňují prokázat, že tato druhá podmínka je splněna. Totéž platí pro článek 2 uvedených stanov a ostatní ustanovení CMF, na které ECB odkazuje.

144 ECB a Komise navrhují zamítnutí druhé části druhého žalobního důvodu.

145 Podle článku 10 odst. 1 písm. b) nařízení č. 575/2013 musí být „platební schopnost a likvidita ústředního subjektu a všech přidružených institucí […] sledovány jako celek na základě konsolidovaných účetních závěrek těchto institucí.“

146 Z důvodů uvedených v bodech 103 a 104 výše musí být tato podmínka vykládána tak, že znamená dodržování dvou kritérií. První kritérium vychází z existence konsolidované účetní závěrky skupiny. Druhé kritérium předpokládá obezřetnostní dohled nad platební schopností a likviditou všech subjektů, které tvoří skupinu, na základě její konsolidované účetní závěrky.

147 Revizní komise ve svém stanovisku shledala tuto podmínku splněnou jak vzhledem k odpovědnosti CNCM podle článku L.511–31 CMF, pokud jde o likviditu a platební schopnost přidružených institucí a celé sítě, tak s ohledem na článek 25 stanov CNCM.

148 Tribunál se domnívá, že tento závěr je třeba potvrdit.

149 Co se týče prvního kritéria, to musí být považováno za splněné, jelikož podle článku 25 stanov CNCM její správní rada „schvaluje účetní závěrky [CNCM], národní konsolidované účetní závěrky a vyhotovuje z těchto závěrek zprávy o řízení“.

150 Pokud jde o druhé kritérium, je třeba poznamenat, že ve smyslu článku L.511–31 CMF ústřední subjekty „přijmou veškerá nutná opatření zejména k zajištění likvidity a platební schopnosti všech institucí a společností jakož i celé sítě“ a „zastupují úvěrové instituce a přidružené finanční společnosti

[…] před [ACPR]“. Z toho logicky vyplývá, že CNCM má na základě CMF pověření zastupovat Crédit mutuel před orgány odpovědnými za obezřetnostní dohled nad dodržováním požadavků platební schopnosti a likvidity. Druhé kritérium tedy lze považovat za splněné.

151 Co se týče argumentu žalobkyně, podle kterého tato podmínka nemůže být splněna, protože CNCM není úvěrovou institucí, je třeba ji odmítnout z důvodů uvedených v bodě 105 výše.

152 S ohledem na výše uvedené je třeba druhou část druhého žalobního důvodu zamítnout.

3) Ke třetí části druhého žalobního důvodu, vycházející z porušení čl. 10 odst. 1 písm. c) nařízení č. 575/2013

153 Žalobkyně tvrdí, že ECB nesprávně uvedla, že je splněna podmínka obsažená v čl. 10 odst. 1 písm. c) nařízení č. 575/2013.

154 Žalobkyně je toho názoru, že CNCM není oprávněná dávat pokyny svým přidruženým institucím ve smyslu tohoto ustanovení v klíčových oblastech fungování úvěrové instituce, a to s ohledem na velmi obecné znění článku L.511–31 CMF. K tomu, aby taková pravomoc existovala, by bylo nutné, aby ji zákonodárce výslovně stanovil, jak tomu je například u ústředního orgánu skupiny BPCE v článku L.512–107 CMF. Srovnání s článkem L.512–56 CMF, který se vztahuje na Crédit mutuel, podle žalobkyně ukazuje na neexistenci takové pravomoci v tomto ohledu, jelikož odkaz na přijetí „nutných opatření“ ze strany CNCM neznamená možnost dávat pokyny. Navíc tato pravomoc nebyla svěřena CNCM ani na základě smlouvy. Co se týče sankční pravomoci CNCM podle článku R.512–24 CMF, žalobkyně tvrdí, že z ní nelze vyvodit existenci pravomoci dávat pokyny řídícím orgánům přidružených institucí. Pokud jde o sankční pravomoci uvedené ve stanovách CNCM, ty podle žalobkyně mají protiprávní povahu.

155 ECB, podporovaná Komisí, navrhuje třetí část druhého žalobního důvodu zamítnout.

156 Za účelem ověření, zda ECB správně dospěla k závěru, že je splněna podmínka obsažená v čl. 10 odst. 1 písm. c) nařízení č. 575/2013, je třeba ověřit, zda je vedení CNCM oprávněno dávat pokyny řídícím orgánům přidružených institucí.

157 Revizní komise ve svém stanovisku odkázala na právo CNCM vyplývající z článku L.511–31 CMF přijmout „veškerá nutná opatření zejména k zajištění likvidity a platební schopnosti všech institucí a společností jakož i celé sítě“, jakož i její povinnost vyplývající z téhož ustanovení zajistit „použití příslušných zákonných a podzákonných předpisů na tyto instituce a společnosti a [vykonávat] správní, technickou a finanční kontrolu nad jejich strukturou a řízením“. Rovněž zdůraznila, že záložny spadající pod Crédit mutuel mají povinnost „dodržovat stanovy, vnitřní předpisy, pokyny a rozhodnutí [CNCM] a regionální federace, ke které přísluší, ve smyslu článku R.512–20, druhý pododstavec CMF. Nakonec zdůraznila existenci sankční pravomoci CNCM. Odkázala na čl. R.512–24 CMF, podle něhož může CNCM uplatnit proti záložně, která porušuje platné předpisy, jednu ze sankcí, mezi kterými jsou „upozornění, pokárání [anebo] vyloučení ze seznamu družstevních záložen“, a vedle toho odkázala na články 10 až 25 stanov CNCM, které jí umožňují vyloučit federaci, odvolat důvěru udělenou předsedovi federace anebo družstevní záložně anebo odvolat schválení výkonného ředitele.

158 Z těchto ustanovení vyplývá kombinace tří prvků: zaprvé povinnost CNCM zajistit především likviditu a platební schopnost skupiny i subjektů, které jsou její součástí, jakož i dodržování zákonných a podzákonných požadavků, zadruhé povinnost přidružených institucí dodržovat pokyny CNCM a zatřetí sankční pravomoc CNCM ve vztahu k těmto subjektům. Je tedy třeba považovat podmínku uvedenou v čl. 10 odst. 1 písm. c) nařízení č. 575/2013 za splněnou.

159 Tento závěr nemůže být vyvrácen argumentem žalobkyně, podle kterého je pravomoc dávat pokyny vyplývající ze stanov CNCM protiprávní, jelikož taková pravomoc by jí mohla být svěřena pouze na základě CMF. V tomto ohledu stačí uvést, že jak zdůraznila Conseil d'État (Státní rada, Francie) v bodě 5 svého rozsudku ze dne 13. prosince 2016, který ECB zmínila na jednání a ke kterému se žalobkyně mohla vyjádřit, druhý pododstavec článku R.512–20 CMF stanoví, že družstevní záložny „se musí zavázat k dodržování stanov, interních předpisů, pokynů a rozhodnutí [CNCM]". Lze rovněž poznamenat, že v bodě 13 téhož rozsudku Conseil d'État (Státní rada) připomněla, že „[žalobkyně] musí dodržovat požadavky [CNCM] stanovené v rámci jejích pravomocí ústředního subjektu".

160 Vzhledem k výše uvedenému je třeba třetí část, a tudíž i celý druhý žalobní důvod zamítnout.

2. K třetímu žalobnímu důvodu, který se týká legality bodu 3 napadeného rozhodnutí

161 V rámci třetího žalobního důvodu žalobkyně tvrdí, že napadené rozhodnutí je v rozsahu, v němž jí ukládá povinnost držet dodatečný kapitál, stiženo nesprávným právním posouzením, nesprávným posouzením skutkové stránky a je nepřiměřené.

162 ECB navrhuje, aby byl tento žalobní důvod zamítnut.

163 Na úvod je třeba poznamenat, že z čl. 4 odst. 3 základního nařízení vyplývá, že při výkonu svých úkolů v oblasti obezřetnostního dohledu je ECB příslušným orgánem ve smyslu směrnice Evropského parlamentu a Rady 2013/36/EU ze dne 26. června 2013 o přístupu k činnosti úvěrových institucí a o obezřetnostním dohledu nad úvěrovými institucemi a investičními podniky, o změně směrnice 2002/87/ES a zrušení směrnic 2006/48 a 2006/49/ES (Úř. věst. 2013, L 176, s. 338) a ve smyslu nařízení č. 575/2013.

164 Podle článku 97 odst. 1 písm. a) směrnice 2013/36 platí, že „[s] ohledem na technická kritéria obsažená v článku 98 příslušné orgány přezkoumají systémy, strategie, postupy a mechanismy, které úvěrové instituce zavedly za účelem splnění požadavků stanovených touto směrnicí a nařízením č. 575/2013, a vyhodnotí […] rizika, kterým úvěrové instituce jsou nebo mohou být vystaveny".

165 Minimální požadavky na kmenový kapitál „CET 1", který musí úvěrová instituce držet, jsou uvedeny v čl. 92 odst. 1 písm. a) nařízení č. 575/2013, podle něhož „[s] výhradou článků 93 a 94 musí instituce neustále splňovat tyto požadavky na kapitál: […] poměr kmenového kapitálu tier 1 [‚CET 1'] ve výši 4,5 %".

166 K tomu je třeba doplnit povinnost uvedenou v čl. 129 odst. 1 směrnice 2013/36 nazvaném „Požadavek na udržování bezpečnostní kapitálové rezervy", který stanoví:

„Členské státy vyžadují, aby instituce udržovaly nad rámec kmenového kapitálu tier 1 [‚CET 1'] udržovaného za účelem splnění požadavku na kapitál stanoveného podle článku 92 nařízení […] č. 575/2013 bezpečnostní kapitálovou rezervu kmenového kapitálu tier 1 [‚CET 1'] rovnající se 2,5 % celkového objemu jejich rizikové expozice vypočtené v souladu s čl. 92 odst. 3 uvedeného nařízení na individuálním a konsolidovaném základě, podle potřeby v souladu s částí první hlavou II uvedeného nařízení".

167 Navíc ze společného výkladu čl. 16 odst. 1 písm. c) a odst. 2 písm. a) základního nařízení vyplývá, že pokud na základě obezřetnostního přezkumu provedeného ECB vyjde najevo, že kmenový kapitál a likvidita, které úvěrová instituce drží, nepostačují k řádnému řízení a krytí rizik, je ECB oprávněna požadovat od úvěrové instituce, aby držela kmenový kapitál nad rámec minimálních požadavků.

168 V bodě 3 napadeného rozhodnutí ECB stanovila požadavky na kmenový kapitál „CET 1“ žalobkyně ve výši 10,75 %. K odůvodnění této úrovně kmenového kapitálu ECB odkázala zejména na dodatečná rizika vyplývající z možného opuštění skupiny Crédit mutuel a uvedla, že tato rizika vedou k uložení povinnosti držet dodatečný kapitál podle čl. 16 odst. 1 písm. c) a odst. 2 písm. a) základního nařízení.

169 V tomto ohledu ECB zmínila spor v rámci CNCM a uvedla, že vzhledem k tomuto sporu lze předpokládat, že žalobkyně opustí skupinu Crédit mutuel.

170 ECB se v podstatě domnívala, že případné oddělení bude mít pro žalobkyni tři různé typy důsledků. Zaprvé by to ovlivnilo její obchodní model. V tomto ohledu odkázala na zvýšení konkurenčního tlaku, kterému by žalobkyně musela čelit ze strany subjektů skupiny Crédit mutuel, a na pochybnosti ohledně možnosti používat značku Crédit mutuel v případě oddělení. Zadruhé by oddělení mohlo mít vliv na výpočet minimálních požadavků na kmenový kapitál „CET 1“ žalobkyně, jelikož by žalobkyně již nemohla využívat pokročilý přístup a musela by použít standardizovaný přístup, což by vedlo ke zvýšení kapitálových požadavků. Zatřetí by takové oddělení mělo rovněž vliv na profil rizika likvidity žalobkyně, jelikož by ztratila výhodu mechanismu solidarity, který funguje v rámci skupiny Crédit mutuel. To by mohlo mít vliv na výsledky externího ratingu, a následně na náklady refinancování.

171 Tento žalobní důvod lze rozdělit do tří částí, které vychází zaprvé z nesprávného právního posouzení vzhledem k tomu, že ECB zohlednila skutečnost, která je podle žalobkyně nepravděpodobná, a sice oddělení od skupiny Crédit mutuel, zadruhé vychází z chybného a nepřiměřeného způsobu uložení povinnosti držet dodatečný kapitál v důsledku této nepravděpodobné skutečnosti a zatřetí vychází z toho, že uložení dodatečného kapitálu představuje „skrytou sankci“.

a) K první části třetího žalobního důvodu, vycházející z toho, že ECB nesprávně zohlednila možné oddělení žalobkyně od skupiny Crédit mutuel

172 Žalobkyně vytýká ECB, že vychází z možnosti oddělení žalobkyně od skupiny Crédit mutuel, a v podstatě tvrdí, že taková možnost je tak málo pravděpodobná, že vzhledem k jejímu zohlednění bylo napadené rozhodnutí stiženo nesprávným právním posouzením.

173 V tomto ohledu žalobkyně poukazuje na to, že její oddělení od skupiny Crédit mutuel by vyžadovalo změnu zákonných ustanovení CMF, což nepředpokládají ani francouzské orgány veřejné správy, ani samotná ECB. Naopak ECB se v dopisu z 10. listopadu 2014 i v napadeném rozhodnutí vyjadřuje ve prospěch reformy a posílení role CNCM. Pouhé přání žalobkyně změnit strukturu skupiny Crédit mutuel ve prospěch bipolární struktury, v níž by oba póly měly vlastní ústřední subjekt, tedy vzhledem k tomu, že veřejné orgány takovou reformu nepodporují, nemůže zdůvodnit změnu jejího profilu rizika.

174 ECB navrhuje zamítnutí první části třetího žalobního důvodu.

175 K tvrzení žalobkyně, že se ECB dopustila nesprávného právního posouzení tím, že zohlednila možné oddělení od skupiny Crédit mutuel, je třeba uvést, že ze samotného znění čl. 97 odst. 1 písm. a) směrnice 2013/36 plyne, že kontrola prováděná ECB se týká rizik, kterým instituce „jsou nebo mohou být vystaveny“, což nutně vede k možnosti zohlednit budoucí skutečnosti způsobilé změnit jejich profil rizika. Z toho plyne, že pokud ECB vyšla z toho, že v budoucnu může dojít k nějaké události, nedopustila se tím nesprávného právního posouzení.

176 Ve svém argumentu vytýkajícím ECB, že zohlednila případné budoucí oddělení, ač to nepředstavuje dostatečně pravděpodobnou možnost, žalobkyně vlastně vznesla námitku nesprávného posouzení ze strany ECB.

177 V tomto ohledu podle ustálené judikatury platí, že v případě komplexních posouzení mají unijní orgány v určitých oblastech unijního práva široký prostor pro uvážení, a proto přezkum těchto posouzení unijním soudem musí být nezbytně omezen na ověření dodržení procesních pravidel a pravidel týkajících se odůvodnění, jakož i věcné správnosti skutkových zjištění, neexistence zjevně nesprávného posouzení a zneužití pravomoci (viz rozsudek ze dne 2. září 2010, Komise v. Deutsche Post, C-399/08 P, EU:C:2010:481, bod 97 a citovaná judikatura).

178 Výkon této pravomoci v rámci širokého prostoru pro uvážení však není vyňat ze soudního přezkumu. Unijní soud musí totiž nejen ověřit věcnou správnost nabízených důkazních materiálů, jejich věrohodnost a soudržnost, ale musí rovněž přezkoumat, zda tyto skutečnosti představují veškeré rozhodné údaje, jež musí být při posuzování komplexní situace vzaty v úvahu, a zda o ně lze opřít vyvozené závěry (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 22. listopadu 2007, Španělsko v. Lenzing, C-525/04 P, EU:C:2007:698, bod 57, a rozsudek ze dne 6. listopadu 2008, Nizozemí v. Komise, C-405/07 P, EU:C:2008:613, bod 55).

179 Podobně má-li unijní orgán široký prostor pro uvážení, je dodržování záruk přiznaných právním řádem Unie ve správních řízeních o to významnější. Mezi tyto záruky patří zejména povinnost příslušného orgánu dostatečně odůvodnit svá rozhodnutí. Pouze tak může unijní soud ověřit, zda jsou dány skutkové a právní okolnosti, na kterých závisí výkon pravomoci v rámci prostoru pro uvážení (v tomto smyslu viz rozsudky ze dne 21. listopadu 1991 Technische Universität München, C-269/90, EU:C:1991:438, bod 14, a ze dne 9. září 2010, Evropaïki Dynamiki v. Komise, T-387/08, nezveřejněný, EU:T:2010:377, bod 31).

180 Je třeba uvést, že ECB má v daném případě takový široký prostor pro uvážení vzhledem ke složitosti posouzení úrovně požadavků na kmenový kapitál „CET 1“ úvěrové instituce s ohledem na její profil rizika a případné události, které ho mohou ovlivnit.

181 Je proto důležité ověřit, zda se ECB tím, že vycházela z možnosti oddělení žalobkyně od skupiny Crédit mutuel, dopustila zjevně nesprávného posouzení.

182 Základní argument, který žalobkyně předložila k vyvrácení pravděpodobnosti takového oddělení, spočívá v nutnosti zásahu ze strany francouzských orgánů veřejné moci, prostřednictvím změny CMF, které k tomu nejsou nakloněné.

183 Žalobkyně zajisté správně zmiňuje, že ze společného výkladu článků L.511–30 a L.511–31 CMF vyplývá její povinnost být přidružená k jednomu z ústředních subjektů taxativně uvedených v článku L.511–30 CMF. Z toho nutně plyne, že organizovaný odchod žalobkyně ze skupiny Crédit mutuel by vyžadoval změnu článku L.511–30 CMF tak, aby do něj byl zahrnut ústřední subjekt, ke kterému by byly přidruženy úvěrové instituce, z nichž se skládá žalobkyně.

184 Nicméně zůstává, že CMF uznává pravomoc CNCM vyloučit subjekty přidružené ke skupině Crédit mutuel. Na jednu stranu článek L.511–31 CMF ve svém pátém pododstavci stanoví, že ústřední subjekty mají možnost „uložit sankce stanovené zákonnými a podzákonnými předpisy, které se jich týkají“, a ještě jasněji v šestém pododstavci stanoví možnost ztráty statusu úvěrové instituce nebo přidružené společnosti, která „musí být oznámena ústředním subjektem [ACPR], který rozhodne o schválení dotčené instituce nebo společnosti“. Na druhou stranu z článku R.512–24 CMF plyne, že „[s]právní rada [CNCM] může záložně, která poruší platné právní předpisy, uložit jednu z následujících sankcí: […] vyškrtnutí ze seznamu družstevních záložen“, přičemž postupy pro výkon této sankční pravomoci jsou stanoveny v článku R. 512–25 CMF. Toto oprávnění je převzato do článku 25 stanov CNCM.

185 Přitom pokud žalobkyně představuje skupinu družstevních záložen, mohla by být vyškrtnuta pouze v případě, že by tohoto oprávnění bylo vůči ní využito.

186 Žalobkyně nezpochybňuje existenci sporu v rámci CNCM, jak uvádí ECB v napadeném rozhodnutí. V tomto ohledu žalobkyně sama v dopisu ze dne 17. července 2015 určeném ECB odkázala na trestní oznámení protiprávního střetu zájmů s návrhem na přiznání škody v adhezním řízení, která podala u státního zástupce při Tribunal de grande instance de Paris (soud prvního stupně v Paříži, Francie) kvůli údajnému střetu zájmů mezi skupinami CM11-CIC a CNCM. Stejně tak v příloze tohoto dopisu žalobkyně poukázala na řízení, která zahájila u Tribunal de grande instance de Paris (soud prvního stupně v Paříži) a EUIPO, aby se domohla zrušení národní ochranné známky a ochranné známky Evropské unie Crédit mutuel, jejímž majitelem je CNCM.

187 Vzhledem k této obzvláště konfliktní situaci mezi žalobkyní, CNCM a skupinou CM11-CIC se možnost odchodu žalobkyně ze skupiny Crédit mutuel, a to ani v případě, že nedojde ke změně článku L.511–30 CMF, nezdá být natolik nepravděpodobnou, aby zohlednění takové možnosti představovalo zjevně nesprávné posouzení ze strany ECB.

188 První část třetího žalobního důvodu musí tedy být zamítnuta.

b) K druhé části třetího žalobního důvodu, vycházející z nevhodného a nepřiměřeného posouzení ze strany ECB toho, že žalobkyně musí držet dodatečný kapitál

189 Žalobkyně je toho názoru, že ECB měla nesprávně a nepřiměřeně za to, že možnost jejího oddělení od skupiny Crédit mutuel vyžaduje, aby držela dodatečný kapitál.

190 ECB navrhuje zamítnutí této části třetího žalobního důvodu.

191 Jak vyplývá z bodu 170 výše, na podporu svého závěru, že oddělení žalobkyně od skupiny Crédit mutuel by mělo negativní dopad na její profil rizika, což by vyžadovalo, aby žalobkyně držela dodatečný kapitál, ECB v zásadě uvedla tři skupiny důvodů.

192 Tribunál považuje za dostatečné posoudit opodstatněnost důvodů vycházejících jednak ze změny profilu rizika likvidity žalobkyně a jednak z vlivu změny metody výpočtu kmenového kapitálu.

1) K opodstatněnosti důvodu vycházejícího ze změny profilu rizika likvidity žalobkyně v případě jejího oddělení od skupiny Crédit mutuel

193 Žalobkyně tvrdí, že ECB nesprávně zhodnotila to, jaký vliv bude mít ztráta mechanismu společných a nerozdílných závazků skupiny Crédit mutuel na její profil rizika, jelikož tento mechanismus vůbec neexistuje. Dále se domnívá, že dopady, které by mohlo mít snížení externího ratingu na náklady refinancování, by mohly být pouze velmi omezené vzhledem k její velmi dobré vnitřní hospodářské situaci. Zdůrazňuje v zásadě, že její poměr závazků byl významně snížen, a v důsledku toho byla snížena i její závislost na finančních trzích kvůli refinancování. Proto se domnívá, že snížení ratingu o tři stupně by mohlo mít pouze zanedbatelné důsledky na náklady refinancování a její čistý zisk.

194 V tomto ohledu stačí připomenout, že na rozdíl od toho, co tvrdí žalobkyně ve svých písemných podáních, a jak již bylo uvedeno v bodech 134 a 136 výše, v rámci skupiny Crédit mutuel mechanismus solidarity existuje.

195 Navíc ze zprávy ratingové agentury týkající se žalobkyně, kterou ECB uvedla v příloze B.17 svého podání, vyplývá, že rating, který jí byl udělen, je spojený s ratingem skupiny Crédit mutuel. Navíc ve stejné zprávě ratingová agentura při určování ratingu žalobkyně přikládala důležitost existenci mechanismu společných a nerozdílných závazků v rámci skupiny Crédit mutuel.

196 Vzhledem ke složitosti určování profilu rizika žalobkyně se tedy ECB nedopustila zjevně nesprávného posouzení tím, že došla k závěru, že ztráta mechanismu společných a nerozdílných závazků v důsledku odchodu ze skupiny Créditu mutuel by mohla mít negativní dopad na externí ratingy žalobkyně, a tudíž na její náklady refinancování. V tomto ohledu stanovisko žalobkyně ohledně rozsahu dodatečných nákladů refinancování, které vede ke snížení ratingu, nemůže prokázat, že došlo ke zjevně nesprávnému posouzení.

2) K opodstatněnosti důvodu vycházejícího z dopadů změny metody výpočtu kmenového kapitálu žalobkyně v případě jejího oddělení od skupiny Crédit mutuel

197 Žalobkyně tvrdí, že přechod z pokročilého přístupu ke standardizovanému přístupu pro výpočet kmenového kapitálu představuje pouze změnu způsobů měření, která nesouvisí se změnou skutečností týkajících se provozních či úvěrových rizik, kterým je vystavena. Přestože uznává, že přechod na standardní přístup by *de facto* vedl k mechanickému zvýšení kapitálových požadavků „CET 1“, má žalobkyně za to, že je schopna s takovým zvýšením vyrovnat. Tím, že napadené rozhodnutí žalobkyni ukládá držet dodatečný kapitál, jí zbavuje možnosti využít volně část její finanční kapacity, což by jí mohlo způsobit vážnou škodu nepřiměřené povahy.

198 V tomto ohledu je třeba připomenout, že nařízení č. 575/2013 stanoví dva přístupy k výpočtu minimálních kapitálových požadavků úvěrové instituce: „standardizovaný přístup“ uvedený v článcích 111 až 141 nařízení č. 575/2013, který spočívá v měření rizika standardizovaným způsobem, a vedle toho „pokročilý přístup“ čili „přístup založený na interním ratingu“ upravený v článcích 142 až 191 nařízení č. 575/2013, který spočívá ve využití vlastních modelů, přičemž tento druhý přístup podle článku 143 nařízení č. 575/2013 vyžaduje svolení ze strany příslušného orgánu.

199 Navíc jelikož se žalobkyně odvolává na nepřiměřenost preventivního uložení povinnosti dodatečného kapitálu, je třeba připomenout, že podle čl. 5 odst. 4 SEU na základě zásady proporcionality obsah ani forma činnosti Unie nepřekračuje rámec toho, co je nezbytné pro dosažení cílů Smluv. Orgány uplatňují zásadu proporcionality v souladu s Protokolem o používání zásad subsidiarity a proporcionality, přiloženým ke Smlouvě o FEU.

200 Podle ustálené judikatury zásada proporcionality, která je součástí obecných zásad unijního práva, vyžaduje, aby akty unijních orgánů byly s to dosáhnout legitimních cílů sledovaných dotčenou právní úpravou a nepřekračovaly meze toho, co je vhodné a nezbytné k dosažení těchto cílů, přičemž se rozumí, že pokud se nabízí volba mezi několika přiměřenými opatřeními, je třeba zvolit nejméně omezující opatření a způsobené nevýhody nesmějí být nepřiměřené vzhledem ke sledovaným cílům (viz rozsudek ze dne 4. května 2016, Philip Morris Brands a další, C-547/14, EU:C:2016:325, bod 165 a citovaná judikatura).

201 Je třeba rovněž připomenout, že posouzení přiměřenosti opatření musí být v souladu s dodržováním prostoru pro posouzení přiznanému případně unijním orgánům při jeho přijímání (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 12. prosince 2006, Německo v. Parlament a Rada, C-380/03, EU:C:2006:772, bod 145 a citovaná judikatura).

202 ECB v napadeném rozhodnutí použila odůvodnění založené na propojení tří prvků. Zaprvé v případě odchodu žalobkyně ze skupiny Crédit mutuel by bylo pravděpodobné, že již nebude moci využívat pokročilý přístup a bude muset využít standardizovaný přístup. Zadruhé uplatnění tohoto přístupu by znamenalo snížení hodnoty kmenového kapitálu. Zatřetí dospěla k závěru, že žalobkyně by se měla připravit na tuto situaci vytvořením přiměřených rezerv z vlastních zdrojů.

203 Tribunál uvádí, že žalobkyně nezpochybňuje opodstatněnost prvních dvou prvků uvedených ECB. Kromě toho z dopisu zejména vyplývá, že žalobkyně oznámila ECB dne 27. března 2015, že sama vyhodnotila pokles úrovně kmenového kapitálu „CET 1“ na 2,8 %, což by vedlo k přechodu z pokročilého přístupu k výpočtu kapitálu na přístup standardizovaný.

204 Vzhledem k tomu, že jednak z důvodů uvedených v bodech 183 až 187 výše byla ECB oprávněna zohlednit možnost odchodu žalobkyně ze skupiny Crédit mutuel a jednak je mezi stranami nesporné, že takový odchod by mohl vést k poklesu hodnocení úrovně kmenového kapitálu „CET 1“ žalobkyně, nelze uložení povinnosti dodatečného kapitálu, které by umožnilo čelit takové možnosti, považovat za zjevně nesprávné posouzení ani za zjevně nepřiměřené opatření.

205 Z výše uvedeného vyplývá, že jak důvody vycházející ze změny profilu rizika likvidity žalobkyně, tak důvody vycházející z dopadů změny metody výpočtu kmenového kapitálu jsou pro případ oddělení od skupiny Crédit mutuel dostatečné k tomu, aby po právní stránce dostatečně zdůvodnily uložení povinnosti držet dodatečný kapitál ze strany ECB. Není tedy třeba zkoumat opodstatněnost důvodů napadeného rozhodnutí týkajících se vlivu oddělení od skupiny Crédit mutual na obchodní model žalobkyně.

206 Druhou část třetího žalobního důvodu je tedy třeba zamítnout.

c) Ke třetí části třetího žalobního důvodu, vycházející z toho, že uložení povinnosti dodatečného kapitálu představuje „skrytou sankci“

207 Žalobkyně tvrdí, že výše kmenového kapitálu „CET 1“, která jí byla uložena napadeným rozhodnutím, představuje skrytou sankci, jelikož se jeví tak, že jejím cílem bylo „potrestat“ ji za to, že upozornila ECB na situaci v rámci skupiny Crédit mutuel.

208 ECB odmítá, že by její ohodnocení výše kmenového kapitálu „CET 1“ žalobkyně představovalo skrytou sankci.

209 Je třeba uvést, že tímto argumentem žalobkyně v podstatě tvrdí, že napadené rozhodnutí je stiženo zneužitím pravomoci.

210 Je třeba připomenout, že podle ustálené judikatury pojem „zneužití pravomoci“ odkazuje na případy, ve kterých správní orgán užije své pravomoci za jiným účelem, než pro který mu byly svěřeny. Rozhodnutí je stiženo vadou spočívající ve zneužití pravomoci pouze tehdy, když se na základě objektivních, relevantních a shodujících se indicií jeví, že bylo přijato za takovým účelem (rozsudky ze dne 13. listopadu 1990, Fedesa a další, C-331/88, EU:C:1990:391, bod 24, a ze dne 9. října 2001, Itálie v. Komise, C-400/99, EU:C:2001:528, bod 38). Kromě toho tam, kde je sledován víc než jeden cíl, dokonce i když důvody rozhodnutí zahrnují, navíc k řádným důvodům, nějaký nesprávný důvod, nezpůsobí, že bude rozhodnutí stiženo vadou spočívající ve zneužití pravomoci, pokud není narušen jeho hlavní cíl (rozsudky ze dne 21. prosince 1954, Itálie v. Vysoký úřad, 2/54,EU:C:1954:8, s. 103, a ze dne 21. září 2005, EDP v. Komise, T-87/05, EU:T:2005:333, bod 87).

211 Co se týče účelu, pro který byly na základě čl. 16 odst. 2 základního nařízení svěřeny ECB pravomoci, jak bylo uvedeno v bodě 161 výše, je jím zejména potřeba napravit situaci, kdy kmenový kapitál a likvidita úvěrové instituce nezajišťují řádné řízení a krytí rizik.

212 Z posouzení prvních dvou částí tohoto žalobního důvodu vyplývá, že ECB využila své pravomoci způsobem, který je v souladu s tímto účelem. Vedle toho žalobkyně nepředkládá žádné objektivní relevantní a soudržné důkazy ve smyslu judikatury uvedené v bodě 207 výše, které by prokázaly, že výše jejího kmenového kapitálu byla určena takovým způsobem, který ji trestá.

213 Je tudíž třeba zamítnout třetí část, a tím i celý žalobní důvod v celém jeho rozsahu, jakož i celou předloženou žalobu.

IV. K nákladům řízení

214 Podle článku 134 odst. 1 jednacího řádu se účastníku řízení, který neměl úspěch ve věci, uloží náhrada nákladů řízení, pokud to účastník řízení, který měl ve věci úspěch, požadoval. Vzhledem k tomu, že ECB v projednávaném případě požadovala náhradu nákladů řízení a žalobkyně neměla ve věci úspěch, je důvodné posledně uvedené uložit, že ponese vlastní náklady řízení a nahradí náklady řízení vzniklé ECB.

215 Podle čl. 138 odst. 1 jednacího řádu orgány, které vstoupily do řízení jako vedlejší účastníci, nesou vlastní náklady řízení. Komise tedy ponese vlastní náklady řízení.

Z těchto důvodů

TRIBUNÁL (druhý rozšířený senát)

rozhodl takto:

1) Žaloba se zamítá.

2) Le Crédit mutuel Arkéa ponese vlastní náklady řízení a nahradí náklady řízení vynaložené Evropskou centrální bankou (ECB).

3) Evropská komise ponese vlastní náklady řízení.

Prek Buttigieg Schalin

Berke Costeira

Takto vyhlášeno na veřejném zasedání v Lucemburku dne 13. prosince 2017.

Podpisy.

Obsah

I. Skutečnosti předcházející sporu 2

II. Řízení a návrhová žádání účastníků řízení 4

III. Právní otázky 4

A. K přípustnosti žaloby 4

1. K řádnosti zmocnění právních zástupců žalobkyně 5

2. K aktivní legitimaci žalobkyně zpochybnit bod 1 napadeného rozhodnutí 5

3. K právnímu zájmu žalobkyně ve vztahu k napadenému rozhodnutí 6

B. K věci samé 6

1. K prvnímu a druhému žalobnímu důvodu, které se týkají legality bodu 1 napadeného rozhodnutí 7

a) K teleologickému a kontextuálnímu výkladu čl. 2 odst. 21 písm. c) nařízení o rámci SSM 8

b) K prvnímu žalobnímu důvodu, vycházejícímu z toho, že CNCM není úvěrovou institucí . 10

1) K otázce, zda povaha úvěrové instituce ústředního subjektu vychází z čl. 2 odst. 21 písm. c) nařízení o rámci SSM 10

2) K otázce, zda povaha úvěrové instituce ústředního subjektu je diktována článkem 10 nařízení č. 575/2013 12

c) K druhému žalobnímu důvodu, vycházejícímu z neexistence skupiny podléhající obezřetnostnímu dohledu ve smyslu čl. 2 odst. 21 písm. c) nařízení o rámci SSM a čl. 10 nařízení č. 575/2013 13

1) K první části druhého žalobního důvodu, vycházející z porušení čl. 10 odst. 1 písm. a) nařízení č. 575/2013 13

2) Ke druhé části druhého žalobního důvodu, vycházející z porušení čl. 10 odst. 1 písm. b) nařízení č. 575/2013 17

3) Ke třetí části druhého žalobního důvodu, vycházející z porušení čl. 10 odst. 1 písm. c) nařízení č. 575/2013 18

2. K třetímu žalobnímu důvodu, který se týká legality bodu 3 napadeného rozhodnutí 19

a) K první části třetího žalobního důvodu, vycházející z toho, že ECB nesprávně zohlednila možné oddělení žalobkyně od skupiny Crédit mutuel 20

b) K druhé části třetího žalobního důvodu, vycházející z nevhodného a nepřiměřeného posouzení ze strany ECB toho, že žalobkyně musí držet dodatečný kapitál 22

1) K opodstatněnosti důvodu vycházejícího ze změny profilu rizika likvidity žalobkyně v případě jejího oddělení od skupiny Crédit mutuel 22

2) K opodstatněnosti důvodu vycházejícího z dopadů změny metody výpočtu kmenového kapitálu žalobkyně v případě jejího oddělení od skupiny Crédit mutuel 23

c) Ke třetí části třetího žalobního důvodu, vycházející z toho, že uložení povinnosti dodatečného kapitálu představuje „skrytou sankci“ 24

IV. K nákladům řízení 25